



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **D. M. H.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-167845-26/ČJ-2018-040022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2018, č. j. 42 A 23/2018 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Dne 23. 8. 2018 byl převzat od německých orgánů na podkladě readmisní dohody. Při výslechu v rámci správního řízení (viz protokol ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167845-13/ČJ-2018-040022) mimo jiné uvedl, že Vietnam opustil, aby mohl navštívit svou přítelkyni, která žije v Německu a aby tam požádal o azyl. V Německu chtěl zůstat několik týdnů a pak se chtěl vrátit i s přítelkyní zpět do Vietnamu. Kontakt na svou přítelkyni však nemá (měl jej v mobilním telefonu, který mu zabavili převaděči) a ani neví, kde v Německu bydlí. Na výslovné dotazy správního orgánu dále vypověděl, že nezná žádný závažný důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu, jen bude smutný, že neuvidí přítelkyni, a že si na území České republiky či v některém členském státě Evropské unie není vědom jakýchkoliv překážek, které by bránily jeho vyhoštění. K dotazu správního orgánu,

jaká je intenzita žalobcových vazeb ke státu, jehož je státním občanem, uvedl, že je to jeho domov, jeho vlast, je Vietnamcem a má tam dům a firmu. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že správní orgán si opatřil dokument vyhotovený Ministerstvem vnitra dne 10. 11. 2017 – Vietnam, bezpečnostní a politická situace v zemi, se kterým byl žalobce seznámen. Správní orgán si také opatřil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k otázce možnosti vycestování žalobce do země původu ze dne 24. 8. 2018. V tomto závazném stanovisku je výslovně uvedeno, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné.

[2] Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaná následně stěžovatele zajistila podle § 129 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu trvání jeho zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

[3] Stěžovatel se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Krajský soud přezkoumal zákonnost rozhodnutí o zajištění žalobce, avšak neshledal žádné pochybení žalovaného. Žalobu proto zamítl s konstatováním, že žalovaný se řádně zabýval otázkou možnosti realizace vyhoštění stěžovatele, a to i se zohledněním toho, zda existují překážky bránící návratu žalobce do jeho země původu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost formálně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel má za to, že se žalovaná nesprávně nezabývala eventuální vážnou újmu, která mu hrozí v případě návratu do vlasti, ačkoli dal najevo, že jeho zájmem je podat v Německu žádost o mezinárodní ochranu a dosáhnout tak ochrany před újmou, které se ve Vietnamu obává. Ačkoliv závěr žalované o tom, že stěžovatel patrně do Německa cestoval spíše z ekonomických důvodů, může skutečně plynout ze spisového materiálu, nezbavuje to žalovanou povinností vypořádat eventuální tvrzení zajišťovaného cizince, že má v úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu. Za snahou stěžovatele o podání žádosti o mezinárodní ochranu totiž mohly stát azylově relevantní důvody, případně existence hrozící vážné újmy. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovatel v Německu o azyl nepožádal, i když tu možnost prokazatelně měl, a nadto tento svůj záměr před německými orgány ani nezmněl. Řízení o později podané žádosti stěžovatele o azyl v České republice pak bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti samotným stěžovatelem. Potenciálními překážkami vycestování stěžovatele se žalovaná řádně zabývala a dospěla k závěru, že takové žádné překážky neexistují. V průběhu správního i prvostupňového soudního řízení a ani v samotné kasační stížnosti navíc stěžovatel žádné relevantní důvody, pro které by jeho vyhoštění nemohlo být realizováno, neuvedl, naopak plánoval návrat do Vietnamu. Žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem kasační stížnosti je otázka, zda se žalovaný dostatečně zabýval hrozící vážnou újmou stěžovatele v případě jeho návratu do země původu. Zároveň stěžovatel namítal, že chtěl požádat o mezinárodní ochranu v Německu na základě možných azylově relevantních důvodů.

[9] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebylo v době rozhodování žalovaného vycestování cizince možné „*v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Za vážnou újmu se podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců považovalo „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné obrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“ Správní orgán musí v případě zajištění za účelem správního vyhoštění zkoumat, zda je realizace vyhoštění možná a uskutečnitelná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

[10] Z obsahu žalobou napadeného správního rozhodnutí Nejvyšší správní soud zjistil, že možnost vycestování stěžovatele se žalovaná zabývala na straně 4 a 5. Zhodnotila situaci v zemi původu stěžovatele a dále zkoumala, zda u stěžovatele existují azylově relevantní důvody. Odkázala na jeho výpověď, kde uvedl, že ve Vietnamu nemá žádné potíže ani mu nehrozí žádné stíhání. Dospěla proto k závěru, že stěžovateli nehrozí žádné nebezpečí vážné újmy a nezjistila ani žádný azylově relevantní důvod.

[11] Je pravdou, že stěžovatel správnímu orgánu při výslechu mimo jiné sdělil, že jeho úmyslem bylo požádat o azyl v Německu. V této situaci by skutečně bylo zřejmě vhodnější, pokud by se správní orgán stěžovatele zeptal na důvody, pro které chtěl v Německu o azyl požádat. S ohledem na skutečnosti tvrzené stěžovatelem však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v tomto případě bylo nadbytečné dále zjišťovat jeho pohnutky. Stěžovatel sám uvedl, že Vietnam opustil, aby mohl navštívit svou přítelkyni žijící v Německu, kde s ní chtěl zůstat pouze několik týdnů a pak se i s ní vrátit zpět do Vietnamu. Současně vypověděl, že nezná žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu a že si není vědom jakýchkoliv překážek, které by bránily jeho vyhoštění. Vietnam považuje za svůj domov a svoji vlast, kde má rodinné i ekonomické zázemí (příbuzné, dům a firmu). Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.*“ Správní orgán se proto s ohledem na okolnosti této konkrétní věci zabýval existencí vážné újmy dostatečně. Stejně tak se uvedenou otázkou řádně a dostatečně zabýval i krajský soud (viz 5. až 10. bod napadeného rozsudku), který po zvážení všech výše uvedených okolností dospěl k totožnému závěru jako Nejvyšší správní soud.

IV. Závěr

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto jí podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků řízení.

[14] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud neuznal jako úkon právní služby poradu s klientem dne 22. 10. 2018, doloženou Potvrzením o právní konzultaci ze dne 22. 10. 2018. Předložené potvrzení je pouhým poučením klienta o následcích podání kasační stížnosti a nevyplývají z něj žádné skutečnosti, které by se jakýmkoli způsobem projevíly v obsahu kasační argumentace. Zdejší soud proto přiznal ustanovenému zástupci odměnu pouze za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Jelikož ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. října 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu